

Sygn. akt I C 4746/16

Uzasadnienie wyroku z dnia 10 marca 2017 roku

W pozwie z dnia 11 października 2016 r. skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. powód Ł. K. (1) wniósł

o ustalenie, że złożone przez pozwanego w piśmie z dnia 20 listopada 2014 r. oświadczenie o rozwiązaniu umowy jest bezskuteczne w stosunku do umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) zawartej w dniu 6 maja

2014 r., uzupełnionej aneksem do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) dotyczącym sprzedaży aparatów w ramach programu wymiany aparatów dla osób fizycznych – Internet z modemem lub routerem – 30% taniej z dnia 14 maja 2014 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 6 maja 2014 r. zawarł

z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, do której przyporządkowano numer (...). W dniu 14 maja 2014 r. strony zawarły wspomniany aneks do umowy. W piśmie z dnia 20 listopada 2014 r. pozwany złożył oświadczenie o „rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych”.

Pismo nie zawierało jednak informacji o tym, której umowy rozwiązanie dotyczy.

W piśmie posłużono się jedynie nr klienta (...) oraz wymieniono należności przyporządkowane do tego nr klienta. Nr klienta oraz rozliczenie były jednak wspólne zarówno dla tej umowy, jak i kolejnej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, do której przyporządkowano nr (...), która również została zawarta w dniu 6 maja 2014 r. Oświadczenie o wypowiedzeniu dotyczyło jednej umowy, ale nie wskazywało której. Było zatem nieskuteczne. Powód jako konsument nie powinien się domyślać jaki był cel oświadczenia i jakie są jego skutki. Pomimo wezwania pozwany nie wyjaśnił wątpliwości powoda w tym zakresie, co więcej obciążył powoda karami umownymi w związku z dwiema umowami. Reklamacja powoda została przez pozwanego rozpatrzona negatywnie. Interes prawny powoda wyraża się w potrzebie ustalenia, czy doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, a w konsekwencji czy pozwanego łączy z powodem stosunek prawny, a jeżeli nie, to z jakiej przyczyny doszło do jego ustania. Według

§ 3 ust. 2 umowy, jeżeli nie została ona rozwiązana, powinna ulec przekształceniu w umowę na czas nieokreślony.

(pozew k. 2)

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że łączyły go z powodem dwie umowy

o świadczenie usług telekomunikacyjnych, obie zawarte w dniu 6 maja 2014 r., do jednej przyporządkowano nr (...), a do drugiej nr 663-998-373, obie zawarte na czas określony, odpowiednio 25 miesięcy i 29 miesięcy, obie związane z nabyciem przez powoda bliżej określonych aparatów umożliwiających korzystanie z usług telekomunikacyjnych. W wykonaniu obu umów pozwany wystawiał powodowi każdorazowo jedną fakturę VAT, obejmującą należności z obu umów, rozliczane łącznie w ramach konta klienta nr (...). Wystawiane faktury VAT wskazywały

w odniesieniu do każdego nr telefonu kwotę należności do zapłaty za dany okres rozliczeniowy. Według stanu na dzień 20 listopada 2014 r. powód zalegał z zapłatą należności wynikających z obu umów w łącznej kwocie 2.632,06 zł, co skutkowało złożeniem przez pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu obu umów na podstawie § 17 ust. 5 regulaminu. Powód po zawarciu obu umów nie dokonał żadnej wpłaty na poczet należności z nich wynikających. Treść oświadczenia pozwanego jasno wskazywała, że dotyczy obu umów. Ponadto pozwany kwestionował interes prawny powoda w wytoczeniu powództwa, który w istocie nie wnosił o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego, a jedynie bezskuteczności czynności prawnej polegającej na złożeniu przez pozwanego oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy.

(odpowiedź na pozew k. 63-70)

Za podstawę wyroku Sąd Rejonowy przyjął następujące ustalenia:

W dniu 6 maja 2014 r. Ł. K. (2) zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Pierwsza, do której przyporządkowano nr(...), zawarta została na czas określony 24 miesięcy. Umową było objęte korzystanie z usług telekomunikacyjnych w ramach pakietu taryfowego „Do usług (...),00”. Przewidziana w umowie kara umowna została określona na kwotę 224 zł.

(dowód: umowa, do której przyporządkowano nr 605-333-996 k. 4-6)

Druga, do której przyporządkowano nr (...), zawarta została na czas określony 29 miesięcy. Umową było objęte korzystanie z usług telekomunikacyjnych w ramach pakietu taryfowego (...) 119 bez limitu”. Przewidziana w umowie kara umowna została określona na kwotę 2.870 zł.

(dowód: umowa, do której przyporządkowano nr 663-998-373 k. 23-25)

W obu umowach wskazywano na jeden nr konta klienta: (...). Do obu umów dołączony został, stanowiący integralną część każdej umowy, Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o. dla Abonentów, który obejmował postanowienia dotyczące m.in. czasu trwania umowy, rachunków telefonicznych, zasad naliczania opłat, płatności, reklamacji oraz rozwiązania umowy. Regulamin nie był uzgadniany z Ł. K. (1) i został mu doręczony.

Zgodnie z § 10 ust. 1 Regulaminu, opłaty za usługi i inne opłaty należne zgodnie z umową określone były w rachunku telefonicznym wystawianym przez Polkomtel w okresach rozliczeniowych. Według § 10 ust. 6 abonent mógł złożyć wniosek o dostarczenie lub udostępnienie szczegółowego wykazu usług za okresy rozliczeniowe poprzedzające nie więcej niż 12 miesięcy okres rozliczeniowy, w którym abonent wystąpił z wnioskiem.

Na podstawie § 12 abonent zobowiązany został do zapłaty rachunku telefonicznego w terminie do 14 dni od daty wystawienia rachunku.

W § 15 przewidziano możliwość wniesienia reklamacji w terminie 12 miesięcy od dnia niewykonania lub nienależytego wykonania usługi lub od dnia dostarczenia rachunku telefonicznego abonentowi w przypadku reklamacji w sprawie nieprawidłowego obliczenia należności z tytułu świadczenia usług. Reklamacje wniesione po tym terminie miały być pozostawione bez rozpatrzenia.

W § 17 uregulowano sposób rozwiązania umowy. Wypowiedzenie dokonane przez abonenta musiało zawierać oznaczenie nr telefonu w sieci Polkomtel, którego dotyczyła umowa (§ 17 ust. 3). W ust. 5 postanowiono, że jeżeli abonent nie reguluje zobowiązań wobec Polkomtel w oznaczonym terminie płatności lub naruszy postanowienia Regulaminu, Polkomtel zastrzega sobie prawo do rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym.

(dowód: umowy z dnia 6 maja 2014 r. k. 4-6, 23-25, Regulamin k. 7-13, okoliczności niesporne)

W dniu 14 maja 2014 r. Ł. K. (2) zawarł z (...) Sp. z o.o. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) dotyczący Sprzedaży Aparatów w ramach Programu (...) Aparatów dla osób fizycznych – „Internet z modemem lub routerem – 30% taniej”, przypisany do nr 605-333-996.

W ramach umowy Ł. K. (2) nabył od operatora w promocyjnej cenie modem H. (...) 150 Mb/s za kwotę 3 zł brutto. Okres obowiązywania umowy strony określiły na 25 miesięcy, a karę umowną na kwotę 1.000 zł.

(dowód: aneks wraz z Regulaminem promocji k. 14-17, dowód zapłaty k. 18)

Tego samego dnia, tj. 14 maja 2014 r. Ł. K. (2) złożył wniosek o zmianę na koncie klienta sieci (...) o nr (...), wypowiadając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dotyczącą nr (...). Dezaktywacja numeru nastąpiła z dniem 10 sierpnia 2014 r.

(dowód: wniosek k. 19, odpowiedź na reklamację k. 43)

W ramach zawartych umów przypisanych do konta abonenckiego nr (...), (...) Sp. z o.o. wystawiał Ł. K. (1) faktury VAT każdorazowo obejmujące należności za świadczenie usług telekomunikacyjnych w odniesieniu zarówno do nr (...) jak i nr (...). Każdorazowo na fakturze zamieszczany był nr faktury, data jej wystawienia, wskazanie okresu rozliczeniowego, datę płatności, nr konta klienta, kwotę bieżącego rachunku oraz informacje o niedopłatach przed wystawieniem bieżącego rachunku, a także łączną sumę do zapłaty po uwzględnieniu bieżącego rachunku. W rubryce „rozliczenie bieżących opłat” oraz „abonament” wskazane były nr telefonu, których dotyczy wystawiona faktura, z wyszczególnieniem naliczonych opłat przypisanych do danego numeru.

(dowód: faktury (...))

W dniu 18 listopada 2014 r. (...) Sp. z o.o. wystawił notę obciążeniową nr (...) dla nr konta klienta (...) na kwotę 2.645 zł tytułem kar za niedotrzymanie warunków promocji dla nr(...)oraz nr(...)

(dowód: nota obciążeniowa k. 33, 77)

W piśmie z dnia 18 listopada 2014 r., poza fakturą korygującą dla obu nr telefonów, przedstawiono rozliczenie nr konta klienta na łączną kwotę 5.277,06 zł.

(dowód: rozliczenie konta k. 34)

W piśmie z dnia 20 listopada 2014 r. (...) Sp. z o.o. złożył Ł. K. (1) oświadczenie o rozwiązaniu umowy i wezwał go do zapłaty zaległych zobowiązań. W piśmie tym, adresowanym do Ł. K. (1), wskazano nr konta klienta (...) oraz kwotę zadłużenia w wysokości 5.277,06 zł, informując, że do dnia 20 listopada 2014 r. nie otrzymano płatności na tę kwotę z tytułu świadczonych przez (...) Sp. z o.o. usług telekomunikacyjnych, w związku z czym umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostaje rozwiązana. Jednocześnie wezwano do dokonania wpłaty w terminie 10 dni. W oświadczeniu zawarto zestawienie wystawionych faktur i zarejestrowanych wpłat w ciągu ostatnich 12 miesięcy. Ostatnia wpłata została dokonana w dniu 25 kwietnia 2014 r.

(dowód: wypowiedzenie wraz z zestawieniem k. 20-21)

W piśmie z dnia 6 marca 2015 r., powołując się na nr klienta (...), (...) Sp. z o.o. w ramach pełnomocnictwa udzielonego tej spółce przez (...) Sp. z o.o., skierowała do Ł. K. (3) wezwanie do zapłaty kwoty 6.761,07 zł, przedstawiając zestawienie należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty: k. 37-39)

W piśmie z dnia 13 lutego 2016 r. Ł. K. (3) wniósł reklamację do (...) Sp. z o.o., wskazując, że w piśmie z dnia 21 listopada 2014 r., zatytułowanym „oświadczenie o rozwiązaniu umowy i wezwanie do zapłaty”, nie zostało wskazane której umowy dotyczy pismo o rozwiązaniu, a powołano się jedynie na nr klienta (...), do którego przyporządkowane są cztery nr (...). W wyniku wypowiedzenia operator zaprzestał zaś świadczenia usług dla nr:(...)

(dowód: reklamacja k. 41)

W piśmie z dnia 15 marca 2016 r. (...) Sp. z o.o. wskazał, że reklamacja została wniesiona po upływie 12 miesięcy od dnia zdarzenia, którego dotyczy, więc nie zostanie rozpatrzona, informując jednocześnie, że nr (...)zostały dezaktywowane z dniem 14 listopada 2014 r. oraz że w odniesieniu do tych nr naliczone zostały kary umowne. Przyczyną rozwiązania

był brak płatności. Numer (...) został dezaktywowany z dniem 10 sierpnia 2014 r., zaś nr(...) nie należy do operatora sieci (...).

(dowód: pismo z dnia 15 marca 2016 r. k. 43)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów prywatnych, których wiarygodność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony oraz w oparciu o twierdzenia stron o okolicznościach niespornych, znajdujących potwierdzenie w przedstawionych kopiach dokumentów prywatnych.

Poza sporem pozostawało zawarcie dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, aneksowanie jednej z nich, doręczenie powodowi warunków promocji oraz postanowień Regulaminu, doręczenie powodowi kierowanych do niego faktur VAT oraz not obciążeniowych. Na podstawie art. 230 k.p.c. za przyznaną należało uznać okoliczność, że powód nie uiszczał opłat związanych ze świadczeniem przez pozwanego usług o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie obu zawartych umów.

Spór pomiędzy stronami dotyczył natomiast oceny skuteczności oświadczenia pozwanego z dnia 20 listopada 2014 r. o wypowiedzeniu i rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla klienta o nr konta (...), gdy chodzi o ustalenie, czy wypowiedzenie to spowodowało rozwiązanie obu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych pomiędzy stronami w dniu 6 maja 2014 r., przyporządkowanych do tego nr konta, do których przypisane zostały odpowiednio nr (...) – jak twierdził pozwany – czy wobec nieprecyzyjnej treści wypowiedzenia nie spowodowało ono rozwiązania żadnej z tych umów – jak twierdził powód.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W związku z zarzutem pozwanego podnoszącym brak interesu prawnego powoda, gdy chodzi o żądanie ustalenia bezskuteczności oświadczenia o wypowiedzeniu, w pierwszej kolejności należało ocenić tę przesłankę powództwa opartego na art. 189 k.p.c.

Według treści tego przepisu powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Interes prawny w tego rodzaju ustaleniu stanowi przesłankę merytoryczną powództwa o ustalenie, a brak takiego interesu prowadzić musi do oddalenia powództwa.

Powód musi udowodnić, że ma interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie przeciwko konkretnemu pozwanemu, który przynajmniej potencjalnie stwarza zagrożenie dla jego prawnie chronionych interesów, a skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego praw przez definitywne zakończenie istniejącego między tymi stronami sporu lub zapobiegnie powstaniu w przyszłości takiego sporu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., (...))

Nietrafnie pozwany zarzucał, że wyłączony jest przyjęcie interesu prawnego w przypadku żądania ustalenia bezskuteczności wypowiedzenia umowy.

Sąd Rejonowy podziela trafny pogląd przyjęty za podstawę wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2011 r., (...)(...), według którego powód może żądać na podstawie art. 189 k.p.c. ustalenia, że oświadczenie woli pozwanego o wypowiedzeniu umowy było bezskuteczne.

Żądanie takiego ustalenia oznacza w istocie żądanie ustalenia faktu prawotwórczego istnienia stosunku prawnego ze względu na zawartą uprzednio umowę, a zmierza do usunięcia stanu niepewności powstałego wskutek dokonanego wypowiedzenia i ma na celu ochronę sfery prawnej powstałej w następstwie zawarcia umowy.

Pogląd kwestionujący możliwość żądania na podstawie art. 189 k.p.c. ustalenia faktu prawotwórczego znajdowałby usprawiedliwienie w sytuacji, gdy określony fakt prawotwórczy stanowiłby przesłankę zasadności powództwa o zasądzenie świadczenia.

Z takim powództwem powód jednak nie występuje i nie ujawniają się okoliczności wskazujące na to, aby takie powództwo mu przysługiwało.

W okolicznościach sprawy niniejszej powodowi nie można zatem odmówić interesu prawnego w żądaniu ustalenia bezskuteczności wypowiedzenia umowy, zważywszy, że z przywołanych przez niego dokumentów wynika, że przysługująca względem niego wiarygodność z umowy została zbyta na rzecz podmiotu zajmującego się windykacją należności i podmiot ten kieruje do niego wezwania do zapłaty, zapowiadając podjęcie kroków przewidzianych w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (tekst jednolity Dz.U. z 2014 r. poz. 1015 ze zm.) oraz wszczęcie postępowania sądowego.

Niemniej pomimo przyjęcia istnienia interesu prawnego powoda w żądaniu ustalenia bezskuteczności wypowiedzenia, powództwo okazało się niezasadne.

Powód zawarł w dniu 6 maja 2014 r. dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – pierwszą, do której przyporządkowano nr (...) oraz drugą, do której przyporządkowano nr (...)

W chwili zawierania obu tych umów strony związane były inną jeszcze umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, ze względu na którą pozwany przyporządkował powodowi konto klienta o nr (...). W obu umowach zawartych w dniu 6 maja 2014 r. (k. 4 i 23) zawarty został zapis, że „jeśli abonent jest lub był naszym klientem, prosimy o podanie nr konta”. W obu umowach powołano się na przydzielony uprzednio powodowi nr klienta (...). Z zestawienia wpłat zarejestrowanych przez pozwanego oraz z objętego sporem wypowiedzenia (k. 20v. i 19) wynika, że przydzielony powodowi nr klienta (...) funkcjonował co najmniej od 20 listopada 2013 r. Przypisanie danej osobie tego rodzaju nr konta klienta, używanego w celu identyfikacji abonenta, stanowi praktykę powszechnie znaną na rynku usług telekomunikacyjnych.

Niemniej przywołana przez powoda umowa, do której przyporządkowano nr (...) została wypowiedziana właśnie przez powoda w dniu 14 maja 2014 r.

w związku z zawieraniem aneksu do jednej umów zawartych w dniu 6 maja 2014 r. (k. 19).

Z kolei twierdzenia powoda, według których w odniesieniu do nr klienta (...) dokonywane były także rozliczenia dotyczące umowy, do której przyporządkowany został nr (...) okazały się nieprawdziwe, bowiem nr ten przypisany był do sieci telekomunikacyjnej, która nie była obsługiwana przez pozwanego, a zatem usługi świadczone w odniesieniu do tego nr nie mogły być przez pozwanego rozliczane.

Z powyższego w sposób jednoznaczny wynikało, że w chwili złożenia przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu w ramach nr konta klienta (...) przez pozwanego rozliczane były wyłącznie dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, obie zawarte w dniu 6 maja 2014 r.

Według art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).

Z kolei na podstawie art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

Wynika stąd, że oprócz kontekstu językowego, przy interpretacji oświadczenia woli powinno się brać pod uwagę także okoliczności jego złożenia, tzw. kontekst sytuacyjny.

Biorąc pod uwagę tego rodzaju kontekst w okolicznościach sprawy niniejszej należało przyjąć, że brak wymaganej precyzji oświadczenia pozwanego

z dnia 20 listopada 2014 r. o wypowiedzeniu „umowy” o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie stanowił przeszkody do przyjęcia, że oświadczenie to dotyczyło obu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych pomiędzy powodem a pozwanym w dniu 6 maja 2014 r.

W chwili składania oświadczenia o wypowiedzeniu z dnia 20 listopada 2014 r. w ramach tego samego nr klienta przypisanego powodowi jako abonentowi – nr konta klienta (...) rozliczane były pomiędzy powodem a pozwanym jedynie dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, obie zawarte w dniu 6 maja 2014 r. odnoszące się odpowiednio do nr (...) oraz nr (...)

W wykonaniu obu tych umów pozwany kierował do powoda każdorazowo wspólną fakturę VAT, w których posługiwał się tym samym nr konta klienta (...). Każdorazowo faktura VAT obejmowała wierzytelności z tytułu abonamentu wynikającej z obu tych umów. W rubryce „rozliczenie bieżących opłat” oraz „abonament” operator wskazywał, ile wynosi miesięczna opłata za dany nr telefonu. W świetle reguł doświadczenia życiowego praktyka taka nie powinna wywoływać zdziwienia. Przypisanie każdej umowy łączącej operatora z danym abonentem

oraz nr telefonu związanego z daną umową do tego samego nr klienta przyporządkowanego danemu abonentowi stanowi bowiem ułatwienie w rozliczaniu się przez obie strony umowy. Praktykę tę stosował konsekwentnie pozwany przy rozliczaniu się z powodem. Rachunki ani inne pisma nie były kierowane przez pozwanego do powoda odrębnie w odniesieniu do każdej ze wspomnianych umów. W szczególności nota obciążeniowa z dnia 18 listopada 2014 r. (k. 33), w której wprost pozwany wskazywał na obciążenie powoda karami za niedotrzymanie warunków promocji – obu umów – wskazywała, że dotyczy to obu numerów telefonów wówczas przyporządkowanych powodowi, zarówno nr (...), jak

i (...). Ta nota obciążeniowa została z kolei ujęta w zestawieniu sumy należności dołączonej do oświadczenia powoda o rozwiązaniu umowy z dnia 20 listopada 2014 r. (k. 20-21). Wreszcie, co wynika z niezaprzeczonych przez powoda twierdzeń pozwanego, powód nie uiszczał opłat za świadczone przez pozwanego na jego rzecz usługi telekomunikacyjne ani w ramach pierwszej, ani drugiej z umów zawartych w dniu 6 maja 2014 r. Niewątpliwie zatem pozwanemu w świetle postanowień § 17 ust. 5 Regulaminu przysługiwało uprawnienie do rozwiązania ze skutkiem natychmiastowym obu umów zawartych w dniu 6 maja 2014 r. W tych okolicznościach, pomimo użycia przez pozwanego w oświadczeniu z dnia 20 listopada 2014 r. o rozwiązaniu umowy wyrażenia „umowa” w liczby pojedynczej, nie powinno ulegać jakimkolwiek wątpliwościom, że rzeczywistą treścią tego oświadczenia, jasną dla powoda ze względu na kontekst, w którym oświadczenie to zostało złożone, była wola złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu i rozwiązaniu ze skutkiem natychmiastowym obu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych w dniu 6 maja 2014 r., do których przypisany był nr klienta (...), przyporządkowany powodowi jako abonentowi. Usprawiedliwioną zaś przyczyną rozwiązania obu tych umów była zaległość w opłatach za świadczone usługi w wykonaniu obu tych umów, co także nie powinno budzić u powoda jakichkolwiek wątpliwości, zważywszy także na następcze dezaktywowanie obu numerów telefonów, przyporządkowanych do obu tych umów. Także w piśmie z dnia 15 marca 2016 r. pozwany wskazał powodowi, że skutkiem oświadczenia o rozwiązaniu „umowy” z dnia 20 listopada 2014 r. było rozwiązanie obu tych umów, przypisanych dla tego samego nr klienta (...). Do wniosku przeciwnego nie uprawniał zaś

§ 17 ust. 3 Regulaminu, gdzie zawarto postanowienie, że wypowiedzenie pochodzące od abonenta musi zawierać oznaczenie nr telefonu w sieci Polkomtel, którego dotyczy umowa. Z treści tego postanowienia jednoznacznie bowiem wynikało, że dotyczy ono przypadku rozwiązania umowy przez abonenta, a nie przez operatora, jak to miało miejsce w sprawie niniejszej. Znamienne ponadto, że wątpliwości powoda związane z tym, czy oświadczenie pozwanego dotyczyło obu wspomnianych umów ujawniły się dopiero po upływie ponad roku od dezaktywowania numerów telefonów przyporządkowanych do obu umów i zbiegły się w czasie z wezwaniem do zapłaty skierowanym do powoda przez nabywcę przysługujących wobec powoda wierzytelności z obu umów.

Zważywszy, że powód przegrał sprawę w całości należało obciążyć go obowiązkiem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez pozwanego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., według których to przepisów strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), w tym wynagrodzenie reprezentującego stronę pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym.

Koszty takie stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 120 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 27 października 2016 r. w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 12 października 2016 r. poz. 1667). Okoliczność poniesienia przez pozwanego opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa nie została natomiast wykazana.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł, jak w sentencji.

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)